

Miks vajatakse valimistel lollide arvamust?

Millegipärast ei kiputa lollidelt reaalelus kunagi nõu küsima, aga enne valimisi muutub lollide arvamus äkki väga oluliseks ja selle tulemusena pääsevadki võimu juurde sellised “valitsejad”, kes kas ei soovi riigivaraga korrektselt ümber käia või pole selleks üldse suutelisedki ...

Olen korduvalt arutlenud: miks ei võiks valijatele teha enne valimisõiguse saamist IQ-testi, veendumaks nende valmisolekus riigi arengule kaasarääkimiseks ja saadud tulemuste põhjal testi künnist mitteületanud või lõpuosa jäänud viimased 5%, ehk see vaimset kõige vähem arenenud osa elanikkonnast valimisõigusest lihtsalt ilma jätta?

Kindlasti nimetatakse seda ilmselt kohe inimõiguste rikkumiseks, kuid valijate soovide eiramist valimistulemuste moonutamisel ja suurerakondade-keskseid valimisõigusi millegipärast inimõiguste rikkumisteks ei nimetata.

Tegelikult aga on meil ju lood sealmaal, et igasuguste „poolteobiste“ tõttu, kelle käest ei tule meil igapäevaelus tõesti ju mõttesegi minna nõu küsima, küsitakse millegipärast just valimiste käigus aga seda, mis **meie kõigi** eluolu pikemas perspektiivis **väga tugevalt** mõjutama hakkab.

Nendelesamastele lollakatele, arulagedatele, kitsarinnaliste ja harimatutele antakse millegipärast sõnaõigus teemadel, mille üle otsustavad nad reeglina kas teiste kodanike mõju all, nende oma taskust kaudselt kinnimakstud valimisreklaamist pimestatuna, koguni mõne kupüüri või „lonnipudeli“ eest, spikker näpus valimisjaoskonda saadetuna, või lihtsalt sunnitakse neid “e-valimistel” osalema.

Ja kui oluline ongi üldse selliste inimeste arvamus, kes oma otsuseid, keda valida, kaubanduskeskuste ees, erakondade valimistelkidest pakutava tasuta tee ja ampsu prääniku eest teevad?

Arulagedalt valinute „töövili“ puudutab kõiki

Needsamad “valijad” ei anna seejuures tegelikult ju endalegi aru, keda ja milleks nad üldse esinduskogudesse valinud on. Ja olen kindel, et pool sellistest “valijatest” ei mäleta ühe kuu möödudes sedagi, kelle poolt nad valimistel üldse oma hääle andsid. Selliste kaasabil aga satuvadki paraku omavalitsustesse ja Riigikogussegi sellised “saadikud”, kellele hommikuti peetud “loengutel” teada antakse, mille ja kelle poolt hääletama PEAB!

Ehk sisuliselt võtavad sellised arulagedad valijad ju valimistel käies vastu otsuseid, millest nad ise tegelikkuses kahjuks mitte midagi ei jaga ja seega valivad nad ka esinduskogudesse isikuid, kes oma teadmiste, käitumistavade ja reputatsiooni poolest seal mingilgi juhul olla ei tohiks. Ja just selliste kaasabil on meie Riigikogusse valitud inimesi, kes tegelikkuses kas ei küüniigi kõiki seadusi põhjalikumalt

läbi mõtlema või ongi nad lihtsalt oma „tööd“ tehes liigagi ükskõiksed. Lollakate, arulagedate ja muude seesuguste valijate toel Riigikogusse valitud saadikute „töövili“ on juba meie eelpoolmainitud mõlemad valimisõigused ja ka Lissaboni “leping”, mille läbilugemise või sirvimisega oli end vaevanud vaid 5% (!) rahvasaadikutest, kuid see ei takistanud sugugi teisi saadikuid selle lepingu poolt hääletamast, mille tegelikust olemusest ja sisust nad põhjalikult ju arugi ei saanud.

anda neile kindlasti võimalus valida. Kuid seda ainult juhul, kui nad ka ise on suutelised aru saama, millised on nende valitavate saadikukandidaatide vaated ja lubadused ja milliseid olulisi argumente nende pakutav platvorm endaga ka kaasa toob. Seega saaksid põhimõtteliselt omada valimisõigust, nagu ka iga kodaniku tavaõigust autot juhtida, küll **kõik kodanikud**, kuid seda õigust **reaalselt teostada** saavad **vaid need isikud**, kes vastava adekvaatsustesti või autojuhieksami **läbinud** on...

Valimisõigus ainult valimisõiguseks teinutele!

Kokkuvõtteks ei taha ma mitte pahast tahtest piirata säärase “valijate” õigust valimiskasti juurde pääseda, vaid

RAIVO ORGUSAAR
Eesti Iseseisvuspartei nimekirjas II valimisringkonnas kandideeriv parteitu
www.orgusaar.ee

Pikett Vene saatkonna ees 2. veebruaril

Rahvuslaste Tallinna Klubi eestvõttel toimus Tartu rahu 91. aastapäeval Vene saatkonna ees Tallinnas pikett. Seal nõuti Narva-taguse ja Petserimaa tagastamist.

Pikett Vene saatkonna ees mõõdus rahulikult, kestis tunni: 13.00-14.00. Ilm oli võimalikest halvim – katustelt tilkus kogu aeg midagi pähe, sadas mingit lörtsi ja vihma vahepealset ainst. Trotsides ilmataadi kehva tuju, kogunes paarkümmend piketeerijat (minu ülelugemise hetkel 21).

Piketeerijatel oli käes Setumaa lipp ja hea hulk plakateid: “Ärge

petke endale meie maid – Tartu rahu piirileping kehtib”, “Andke tagasi Narva tagune ja Setomaa”, “5,2% Eesti territooriumist siiani okupeeritud, sama suur ala kui Saaremaa”. Viimane loosung oli nii eesti kui inglise keeles.

Kohal olid koguni viie TV-kanali võtteriühmad – kolme Eesti ja kahe vene kanali. Kümnekond fotograafi klõpsutas fotoaparate. Politsei pidas toimuvat pidevalt silmas.

Erinevalt teistest vanalinna saatkondadest, on Vene saatkonna ette kitsale tänavale pargitud (õigem oleks öelda: kiilutud) hulk sinise numbriga autosid. Nüüd

olid autod kadunud. Saatkond ise oli meelevalduse ajaks kindlalt lukus. Nukker lüheldane vene mees üritas tulutult oma saatkonda pääseda. Lohutuseks puistas ta piketeerijatele südant, kuidas Eesti saatkonnas võetakse kohe lahkelt vastu ja tuba on soe, seevastu Vene saatkonnas on alati vaheaeg ja peab külma käes ootama. Kadunud olid ka eelmisel aastal nähtud tegelased: tema rahvuskasalased, kes piketeerijaid põrmitsesid ja vandesõnu omate pobisesid.

JAAN HATTO
Rahvuslaste Tallinna Klubi rajaja

Kaks sammu otse, üks kõrvale ehk „ratsukäik“

Paratamatult tulevad pealkirjaga rööbiti meelde ühe kikkhabemega revolutsionääri teesid parteile, mille riismed veel tänagi ponnistavad Moskvas oma juhi säilmete maapeal hoidmiseks rahvast kokku saada. Jutt pole ainult Venemaast, kuigi seegi tähtpäev on just äsja saanud aasta võrra vanemaks – Tartu Rahu mälestuspäev Tartus ja Tallinnas on peetud. Kõned kuulatud, nõudmised esitatud.

Sama tulutult ja vaid aastapäevad vanemaks jäänud, suuremalt jaolt aastast aastasse samale, põlistartlastest kuulajatele ka ette kantud.

Ainult sellest on heameel, et pärast mälestuspäeva registreeritud aja lõppu saime nautida – algset pressile mõeldud konverentsi asemel – töist, paaritunnilist, Tartu Rahu allakirjutamise tubamuseümis läbiviidud mõttetalguid. Ja mõtteid sinna jagus. Kõik oli kuidagi sümboolne, isegi hilisemate fotode pealt leidis paralleele 91 aasta tagust meeleoludest. Üksik naisterahvas selles mehises seltskonnas istus alateadlikult just

sama laua taha, samale kohale, kus sealne oleval fotol ka toona, 1920. aastal kirjutajana nooruke sekretär pildile jäi.

Kohal olid – ka sellel aastal juba stammkundedena – härjad linnavalitsusest ja Tõnis Lukas ühest ministereeriumist. Eriti juhtukas oli oma esinemisel Riigikogu esimees. Kahjuks lahkusid nad enne tähtpäeva lõppu, ja koos nendega ka kõik meediakandjad. Tegu oli tehtud. Sõnad pole ju linnud, kel sabast kinni saaks

ja nii jäidki korraldajad koos setude, narvataguste ja põlisrahvuslastega omapäi. Kujukamalt kui tuhatki sõna, rahuldab lugejate huvi ehk selle kirjutuki kohal olev foto, millel kajastub meeleolukas vaidlus Tartu Rahu järgsetest piiridest ja tänasest olukorrast Eesti ja Vene vahel.

Ees on veel vabariigi aastapäev, siis aga ... Siis on juba märts ja valimised!

VALDO PADDAR
Eesti Vabuspartei – Põllumeeste Kogu esimees
kandidaat 864
Järva- ja Viljandimaal

Pikett Vene saatkonna ees 2. veebruaril.

Anti Poolametsa foto

Osalusdemokraatiast juhtimisstruktuurides

Alates 1919. a. 4. juunil Asutavas Kogus vastu võetud Eesti Wabariigi valitsemise ajutisest korrast on kõikides meie põhiseadustes sätestatud, et kõrgeim võim kuulub rahvale. On selge, et iga nelja aasta järel toimuvad valimised ei ole piisav garantii põhiseaduses sätestatud.

Eesti Wabariik suutis suhteliselt kiiresti vabaneda Tsaari-Venemaa ametnikeriigi koormavast pärandist. Rohkem kui 80 aastat tagasi alanud edukast üleminekust osalusdemokraatial on täna palju õppida.

Kutsekodadega kaasati kodanikud riigijuhtimisse

Peale Põllutöökoja rakendamise edukat eksperimenti hakati kutsekodasid looma paljudel aladel. Inseneride koda, Arstide ja Rohuteadlaste koda 1934. a. Aasta hiljem moodustati juba kuus koda. 1936. a. asutati kuus koda, s.h. Maatööliste ja Väikemaapidajate koda, Tööliskoda, Õpetajate Koda. Kodade kaudu jagati ametnike võimu rahvaga, kodanikud kaasati riigijuhtimise süsteemi. Nii loodi laia üldsust ning riigi- ja omavalitsusasutusi hõlmav osalusdemokraatlik süsteem rahvuslikul majandusel põhinevaks toimetulekuks. Kojad likvideeriti 31. juulil 1940.

Põllumajanduse arengu eelduseks on põllumajanduse tasuvuse korraldamine. Põllumajanduse ees seisvad ülesanded realiseeruvad majanduslike hoobade abil. Kõige selle realiseerimine ei ole mõeldav ilma põllumajanduse riikliku arengukavata, kus on koos-

kõlastatud põllumajandusliku suur- ja väiketootmise huvid. Eesti põllumajandustootja ei tohi olla siseturul ega välisriigis (ühisriigis) halvemas seisundis kui välismaine põllumajandustootja.

IRL-i põllumajanduse ideoloogia põhineb liberaalsel talumajandusel, mis ei välista suurtootmist, mis tekkis ebaõnnestunud põllumajandusreformi tulemusena. Kõige selle tulemusena on meil tekkinud kõikvõimalikke, maatootjale oma teenuseid pakkuvaid linnameeste ja välisosaluslega aktiivselt ning vahendusfirmasid, kes tegelevad põllumajandusliku toorme kokkuostuga, jättes samas mulje, nagu oleks tegu omakasutajadest vastutulekuga rahahädas vaevlevale maatootjale.

Põllumajandustootjatel on praegu mitmes valdkonnas välja arendamata omad vahendus- ja kaubandusorganisatsioonid, seega ei saada osa kasumist, mis tekib põllumajanduskaupade turul. Kõiki neid vajadusi ei suuda lahendada ükski, oma jõuga, neid tuleb lahendada ühiselt. Põllumajanduspoliitika suunajaks jääb riik, valitsus, põllumajandusministeerium. Osa probleeme tuleb lahendada riiklikul tasemel, nagu näiteks haridus, tootmisloikude subsideerimine jne. Kõige selle korraldamiseks tuleb kaasata põllumajandustootjad oma kutseasutuse kaudu, milleks on põllumajanduskoda, maamajanduskoda, põllutöökoja.

Eeskujuks tuleb võtta riigivanema dekreediga 6. detsembril 1935 kehtestatud Põllutöökoja seadus. Kindlasti tuleb seda ajakohastada, aga põhimõttes ega toimimises ei saa olla kahtlusi. Tema põhiülesandeks oli talupidajate huvide

kaitse, nõuande korraldamine ja riigi eraldatud rahaliste vahendite jaotamine. Põllutöökoja oli nõuandev organ, ta nõustas põllumajandusministeeriumi, valitsust põllumajandusala seaduste määruste-eelnõude koostamisel. Eesti maa-ala oli jagatud 72-ks konvendiks ja liikmeteks olid talupidajad, kellel oli vähemalt 10 ha maad või 2 ha põllu- ja aiamaad või 1 ha aiamaad. Seega olid kaasatud seadusloomesse, maamaksutamise, maahinna jne. määramisse pea kõik asjasthuvitatud. Kahjuks ei saa sama väita tänase Eesti põllumajanduse juhtimise kohta.

Kuigi 1994. aastal Maarahva Kongressi lükkas Maamajanduskoda moodustamise edasi, on tulnud palju ettepanekuid põllumajandustootjate esindusorganisiooni loomiseks. Praegune Põllumajanduskaubanduskoda ei vasta neile nõudmistele, millele peab kutseorganisatsioon vastama. Samuti ei vasta neile Põllumeeste Liit ega Talunike Liit.

Probleemi lahendus: luua maamajanduskoda!

Selle probleemi saab lahendada üksnes valitsuse kehtestatud seadusega maamajanduskoda moodustamiseks, mille liikmeteks on talupidajad ja suurtootjad oma maakondlike konventide kaudu, kes võrdsetel alustel valitud esindajate kaudu võtavad osa seadusloost, maksustamisest jms. tegevusest.

Tuleb kärelda ametnike võimu ja anda kolmanda sektori esindajatele õigus osaleda neid puudutavate määruste koostamisel. Rahvas saab tegelikult osavõetavaks võimu teostamisel osalusdemokraatia rakendamisel. Tekib reaalne võimalus ametnike võimu piirata, toimub üleminek ametnikeriigist osalusdemokraatlikuks riigiks.

Tänaseni ei ole Riigikogu julgenud või osanud võimu jagada. Tulemuseks on võimu võõrandumine rahvast. Omaseks muutub riik siis, kui selle arengule saab oma käte ja mõistusega kaasa aidata. Seega aitab võõrandumist vähendada kolmanda sektori arendamine ja temaga võimu jagamine. Alustame siis sellega, maatootjad.

TÕNU OJAMAA
Eesti Vabaduspartei –
Põllumeeste Kogu juhatuse liige

Hõimupäev sai riiklikuks tähtpäevaks ja lipupäevaks

Riigikogu võttis 17. veebruaril 2011 vastu eelnõu, mille kohaselt hakatakse oktoobri 3. laupäeval tähistama riikliku tähtpäevana hõimupäeva; siis tuleks heisata ka Eesti lipp, teatas samal päeval Fenno-Ugria Asutus.

Seadusemuudatuste poolt hääletas 80 riigikogulast, vastu ega erapooletoitud polnud. Koostöös Fenno-Ugria Asutusega valminud eelnõu viis 11.01.2011 Riigikokku Mart Nutt.

Olulisemaid väljavõtteid „soomeugri-eelnõust“:

I. Seaduse eesmärk: Hõimupäeva üheks eesmärgiks on paremini teadvustada eestlaste kuulumist soome-ugri rahvaste perre, väärtustada omaenda päritolu, emakeelt ja kultuuripärandit. Hõimupäev oleks meie omanäolise keelelise ja kultuurilise identiteedi, rahvusliku omakultuuri päev. /-/

III. Eelnõu sisu ja võrdlev analüüs: Eelnõuga loetakse pühade ja tähtpäevade seaduse § 3 täiendatakse punktiga 4 astmes 4 järgmises sõnastuses: „oktoobriku kolmas laupäev – hõimupäev;“ /-/

Usk Imedesse

Usk imedesse on ehk tõepoolest meie geenidesse siirdatud... Kui inimlaste geneetika on kunagised tulnukad-jumalad „säätisid“ – nagu ulmefännid usuvad – , siis muidugi mõista siirdasid nad sinna ka usu. Usu kui ühe aruka, mõtlema liigi säilimise tähtsaima eelduse. Ei tasu ju eladagi, kui sa homsesse ei usu!

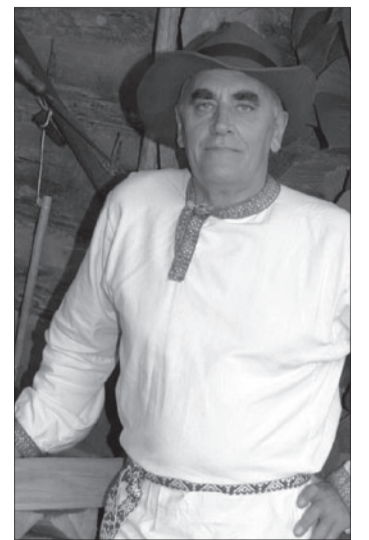
Usk on ime. Ime aga on nii tähtis ja oodatav, et kirjutasin selle pealkirjas suure algustähega!

Ühes esinemises arvas üks vene kirjanik, Aleksandr Prohhanov (impeeriumimeelne, kahjuks), et kui jälle asutatakse MMM-pank, siis viiksid inimesed ikka jälle sinna oma säästukesed, lootes suuri kasu- meid, rikkust kerge(ma) vaevaga.

Meeldetuletuseks: 1990ndail aastail asutas Sergei Mavrodi Venemaal panga, mis lubas suuri intresse. Kelle idee see oli, kes teab, tundub, et Mavrodi oli vaid ikoon. Panka volas kokku miljardeid. Esialgu saadigi tagatulevate arvelt häid intresse. Siis ühel ööl aga viidi hulk tonne kaaluv sularaha siimaani teadmata suunas ning sajad tuhanded inimesed jäid rahata. Mavrodi pandi muidugi türmi, aga täna on ta juba vabaduses, ent temalt midagi võtta ei ole. Ainsat eluselt ehk möbleerimata korterit Venemaal käest ei võeta.

Usk imedesse ei tunne riigipiire ega erinevusi rasside vahel, isegi haridustase ei takista inimest imedesse uskumast.

Vaadates tagasi lähiajalukku, sobib siin tsiteerida majandusteadlast Andres Arrakut: „Valitsuse kulutuste arutu kasvatamine valimislubaduste katteks ei saanud olla jätkusuutlik. Eesti Panga jõuetud näpviibutused liigodavast rahast lolliks läinud rahva suunas osutusid ettearvatult ebapiisavaks. Mõlemal, nii valitsusel kui ka pangal olid majanduse mahajahutamiseks vajalikud vahendid tegelikult olemas. Ent roosa udu ei olnud vallutanud vaid lihtrahvast. Viimasele meeldis uskuda kokkulubatud pudrumägesid, valitsejad nautlesid

neid lubadusi jagades.“ („Võrumaa Teataja“ 24. oktoober 2009)

Ükskord ammu kirjutasin muinasjutu vanapoisist Riihardist, kes heimaajal seitse korda rehole astus ja vastu pead sai. Sest üks kavalpea (võibolla poliitik?) ütles talle, et su reha piid peavad taevasse vaatama, siis saadab Kõigevägevam kauaoodatud kauni naisukese. Usu nimel neelas ta alla kõik vopsud ja irvitused.

Nüüdki – valimiste eel eriti – usuvad kümned tuhanded inimesed, et need praegused poliitikud, kes siiani Eesti majandust suunasid, tahavad ja suudavad imet teha ning Eesti jõuab peagi Euroopa rikkamate hulka. (Ainult kui paljud tollest rikkusest osa saavad?)

Imede ime on see, et rikkuseuskujate seas on ka elukogenud inimesi. Elu näinud küll, kuid kes, nagu too Riihard, on ime nimel valmis vastu pead saama. Imesse uskujaid, neid rikkaks saada tahtjaid ei veena isegi sada tuhat võõrmaal tööleiba söövat inimest, meie tuhanded näljased koolilapsed ega see kümnendik oma rahvast, kes töötuna sandikätt väristab.

Kõiki neid riihardeid nähes, kuuldes ja kohates mõtlen ikka ja jälle: jah, usk teeb tõesti imesid!

ILMAR VANANURM

KROONIKA

7. veebruarist 2011 on üle Eesti müügil Eesti ajalooteaduse mitmeidki Vabadussõja-alaseid seisukohti kummutav raamat „Hundipoja surm“. Autor, Julius Kuperjanovi Seltsi juhatuses esimees **Olev Teder** avastas põhjaliku uurimistöökäigus dokumente, mis näitavad veenvalt, et Kuperjanovi kohta leitud laimu taga oli riiklik tellimus. Teos ilmus autori kulu ja kirjadedega. Pehmed kaaned, maht u. 120 lk. Trükiarv 1500 eksemplari.

22. jaanuaril 2011 ründas u. 10-liikmeline vene noorukitekamp Rahvuslaste Tallinna Klubi liiget **Jüri Böhm**. Rünnak toimus Tallinnas Õismäel, kui korteriremondiks värvi ostnud Böhm koju suundus. Terve kamp tormas Böhmile korraga kallale. 59-aastane Böhm kaitset end värvipurgiga ägedalt vehkides ja peletas enamuse kallaletungijaid minema. Kolm jästist jälitas Böhmi siiski ta kodumaja uksele ja ründas seal uuesti. Külma vere säilitanud Böhm pani sealgi vapralt vastu ja murdis koduni välja. Kalkuse käigus väiksemaid vigastusi saanud Böhm tegi politseile avalduse. Politsei menetleb seda ikka veel. Ründajaid pole siiani tabatud ega karistatud.

12. jaanuaril 2011 esitleti Tallinnas raamatut „**Kuhu kadus Eesti demokraatia?**“. Raamatu autor on Eesti Rahvusliku Liikumise juhatuse liige, tuntud iseseisvuslane **Jaan Hatto**. Teos annab ülevaate riikidest, kus ajaloo jooksul demokraatia tõepoolest korralikult toimis/toimib. Ühtlasi analüüsib autor demokraatia Eestist kadumise põhjusi ja pakub lahendusi selle tagasitoomiseks.

TÕNU KALVET

Eestimeelse inimese vaimu harib saatesari

RAHVUSLASTE POOLTUND

esmaspäeviti kl. 14 ja (kordusena) neljapäeviti kl. 11

Nõmme Raadios (99,3 MHz)

Internetis:
www.iseseisvuspartei.ee/test/index.php/rapo.html

TÕNU KALVET